

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

*Καὶ προσδραμῶν ὁ Ζακχαῖος ἐμπροσθεν
ἀνέβη ἐπὶ συκομωρέαν ἵνα ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν.*

λουκ. 19.

Μὴ φοβάστε οἱ μικροί καὶ ἀδύνατοι, μὴ φοβάστε οἱ ταπεινοί καὶ καταφρονεμένοι· νὰ καλὴ θέληση φτάνει νὰ διορθώσῃ τὴν κάθε ἔδυναμία, τὴν κάθε λειψάδα. 'Ακούστε τὸ Βαγγέλιο τί μας παρασταίνει. Περνοῦσε, λέει, μιὰ φορὰ ὁ Ἰησοῦς ἀπ' τὴν Γεριχῶ· ἐκεὶ ἤτανε ἔνας κάποιος Ζακχαῖος, πρωτεισπράχτορας τοῦ τόπου καὶ πλούσιος. Αὐτὸς ζήτησε γὰρ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν καὶ δὲν μποροῦσε ἀπ' τὸν κόσμο, γιατὶ ἤτανε κοντός. 'Ετρέξε λοιπὸν μπροστά καὶ ἀνέβηκε ἀπάνω τέ μιὰ συκαμινία γιὰ νὰ τὸν ἴδῃ· γιατὶ ἀπὸ κενον τὸν δρόμο ἤτανε νὰ περάσῃ. 'Αμα ἔργασε κατακεῖ ὁ Ἰησοῦς κοίταξε πάνω στὸ δέντρο, τὸν εἶδε καὶ τοῦ εἶπε: Ζακχαῖο, κατέβα γλύπγορα· σήμερα πρέπει νὰ κονέψω στὸ σπίτι σου. 'Αλλὰ καὶ γλύπγορα κατέβηκε ὁ Ζακχαῖος καὶ τοὺς προδέχτηκε χαρούμενος στὸ σπίτι του. 'Ολοι ποὺ τὸν γείδανε μουρμουρίζανε λέγοντας: 'Αμαρτωλοῦ σπίτι διάλεξε γιὰ κονάκι του. Τότε ὁ Ζακχαῖος εἶπε τοῦ Ἰησοῦ: 'Αφέντη μου, τὸ μισό μου βίος τὸ δίνω στοὺς φτωχούς, κι ἀν ἀπὸ κανένανε πῆρα ἀδικα καὶ τίποτα, τετράδιπλα τοῦ τα δίνω πίσω. 'Ο Ἰησοῦς τότε λέει: Σήμερα σύνθηκε τὸ σπίτι του Ζακχαῖος, ποὺ καὶ αὐτὸς εἶναι παιδὶ τοῦ Ἀβραάμ. 'Ο Γιὸς τὸν θέρωπον ἡρτε νὰ ζητήῃ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἄμαρτωλούς.

'Ο κοντὸς στὸ κορυφὴ Ζακχαῖος, ὁ ἄμαρτωλος στὴν ψυχὴ Ζακχαῖος, ὁ ἀρχιδεκατιάρχης, μαθαίνει πῶς ὁ Χριστὸς περνοῦσε ἀπ' τὸ χωριό του. Θέλει νὰ τὸν ἴδῃ. Πρίν τὸν ἴδῃ ὅμως ἡ καρδιὰ του θὰ μαλάκωσε, γιατὶ ἀλλοιώς τί δρεῖν εἶχε νὰ ἴδῃ τὸν κύρικα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς μετανοίας αὐτὸς ὁ ἀρχιεκέπειτης; Μιὰ καὶ μπῆκε μέσα στὰ σωθικά του ἡ ἀποθυμία νὰ μετανοήσῃ ἔνοιασε μέσα στὴν καρδιὰ του τὸ θάρρος νὰ κοιτάξῃ κατάματα ἐκεῖνον ὃπου ἦτο ὁ μόνος καὶ ἀληθινὸς καρδιογνώστης. Δὲν φοβάσται πλειά ν' ἀντικρύστῃ τὸ φῶς, τὴν ματιὰ τοῦ Θεοῦ. Θέλει νὰ τὸν ἴδῃ ἀμὲν δὲν μπορεῖ, γιατὶ εἶναι κοντός. Κοντὸς, μακρὺς θὰ τὸν ἴδῃ· ὅταν θέλῃ κανένας μὲ τὰ σωστά του ἔνα πρᾶμα αὐτὸς τὸ πρᾶμα εἶναι βολετὸ νὰ γενῇ, θὰ το κάμη. 'Ο κοντὸς θὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ μακρύνῃ, θὰ βρῇ ἔνα δῶμα, μιὰ συκαμινία, ἔνα δέντρο, ἔνα βράχο ν' ἀνεβῇ ἀπάνω νὰ γένη πειδὸ μακρὺς καὶ ἀπὸ τὸ γίγαντα. 'Ο βαρανούστος μὲ τὸν ἀδιάκοπη μελέτη καὶ ἐπιμέλεια θὰ τὸ καταφέρῃ νὰ φτάσῃ τὸ διεξούση καὶ ποὺ τρέχει· ὁ φτωχὸς μὲ τὴν προκοπὴ του, τὴν οἰκονόμια καὶ τὴν νοικοκυροσύνη του ἀρχοντένει. Τέλητο κορμὶ μὲ τὴ γυμναστικὴ καὶ τὴ δικτυαὶ φύνεται· καὶ τρανεύει. Τὸ ἔθνος τὸ μικρὸ μὲ τὴν προκοπὴ, τὴ δικαιοσύνη, τὴ φιλοπατρία, τὴ φιλαλήθεια, τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ τὴν ἔξυπναδα τῶν πολιτῶν καὶ τῶν προστῶν του θερεύει. Τὸ Μπραντεμπούργκο γίνεται Πρωσσία, καὶ ἡ Πρωσσία Γερμανικὴ Αὐτοκρατορία. Τὸ Πεδεμόντι γίνεται σιγὰ σιγὰ βασίλειο, ψυχὴ τῆς Ἰταλικῆς ἰδέας, καὶ μὲ χρόνια, μ' ἀγῶνες καὶ κόπους, μὲ θυσίες καὶ αἵματα, μὲ κίντυνα καὶ πεῖσμα, Ἰταλικὸ Βασίλειο ἀπ' τὶς 'Ἀλπες ἵστα μὲ τὸ Ἰόνιο Πέλαγο. 'Η Γιαπωνία, ποὺ φέρει ἀκόμα διπολὺς κόσπος μηδὲ τὸνομά της εἶχε ἀκουστά του, σαραβάλισε καταγίς μέσα σὲ δέκα χρόνια τὶς πιὸ τρανές Αὐτοκρατορίες του κόσμου, τὴν Κίνα καὶ τὴν

Ρουσσία. 'Ἄς μὴ μοῦ πῆ κανένας γιὰ τύχες καὶ περίστασες καὶ μωρολογίες· τὶς περίστασες τὶς σκαρώνουν τὰ ἔθνη καὶ οἱ ἀνθρώποι. 'Ο Ζακχαῖος ἐίητησε καὶ ηὗρε τὴν συκαμινία ἡ ἀνέβηκε ἀπάνω· δὲν ἐπρόσμενε νὰ μεγαλώσῃ τὸ φυσικὰ κοντὸ κορμὶ του, οὔτε νὰ φυτρώσῃ ἀποκάτω στὰ πόδια του ἡ συκαμινία· ἔτρεξε μονάχος του καὶ την ηὗρε κι ἀνέβηκε ἀπάνω της. Αὐτὸς τὰνέβασμα τὸν ἔκαμε ἀξίο νὰ τὸν κοιτάξῃ, ὁ Ἰησοῦς καὶ νὰ καταδεχτῇ νὰ κονέψῃ στὸ σπίτι του, ὁ μεγάλος καρδιογνώστης ἐνόησε ὅτι δύναμη ποὺ εἶχε κείνη ἡ πράξη τοῦ Ζακχαῖου καὶ μονομιστὶς τὴν ἀντάμειψε, ὡς της ἐπρεπε· καταδέχτηκε αὐτὸς ὁ ἀναμέρτητος νὰ κονέψῃ στὸ σπίτι τοῦ ἄμαρτωλον τοῦ ἀρχιτελώνη. 'Η καλὴ λοιπὸν πράξη εὔτυς λαβαίνει τὴν ἀνταμοιβὴ της, φτάνει νὰναι τέλεια καὶ σωστὴ κι ὅχι μισὴ καὶ κουτρουλή. Οἱ παππούδες μας στὰ εἰκοτιένα σπουδήκανε φτωχοὶ κι ἀδύνατοι, μεγάλοι μονάχοι στὸ θάρρος καὶ τὴν πίστη στὸ Θεό, νὰ παλαιώσουν τὸν τρυμέρο τῆς Ἀνατολῆς Ἀφέντη, ὃπου δέντρος ἀκόμα ἔτρεμε στὸνομά του. Σ' αὐτὸς τὸ πάλαιρα σταθήκανε ἀξίοι καὶ καλοὶ καὶ τὸν ἔστρωτανε καταγίς, ποὺ ἐν δὲν ἔθγανε συντρέχτει ἡ Λέγυπτο θὰ τὸν ἐτσαλίζεις διλότελα. Οἱ δυνατοὶ τῆς Εὐρώπης τότε μ' ἐνα στόμα δύο καταδικάσανε τοὺς Ἐπαναστάτας Ρωμιούς· κι ἡ ὁμόρηση Ρουσσία κι ἡ Ἀουστρία τοῦ Μεττερνίγου κι ἡ ἀποδέλοιπη Ιερὴ Συμμαχία φωνάζανε πῶς οἱ Ρωμιοὶ ἤτανε ἀντάρτες καὶ κιλέφτες καὶ πῶς ὁ Ἀφέντης εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς πετσοκάψῃ. Οἱ παππούδες μας ὅμως σὲ ὅλα αὐτὰ σταθήκανε ἀσάλεφτοι σὰν ριζιμίες πέτρες. 'Ενας χρόνος, δύο, τρία, πέντε, ἔξι περασανε καὶ νικήσανε. Καὶ πότε; 'Οταν ἡ Ελλάδα ἐγίνηκε πλειά σύντριμμα, ἔτοιμη νὰ ζεψυγήσῃ ἀποκάτω στὴν πατούσα τοῦ Μπραΐμη. 'Η Εὐρώπη τὴν μιὰ μέρα τοὺς καταδίκασες, τὴν ἄλλη στάθηκε μ' ἀπορία κοιτάζοντας τὴν παλληκαριά καὶ τὴν λειεντιά τους· οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἐψυχοπόνεσαν τὴν Ελλάδα καὶ ἡ φωνὴ τους ἀσηκώθηκε φρεβερή νὰ μας διαφεντέψῃ· σιγὰ σιγὰ οἱ Κυβέρνησες στείλανε τοὺς στόλους τους καὶ τοὺς στρατούς τους νὰ βοηθήσουν τὴν λευτέρωσή μας. Βλέπετε πῶς οἱ ἀνθρώποι, τὰ ἔθνη σκαρώνουν τὴν τύχη τους καὶ δὲν προσμένουν νέρτουν μονάχα τους τὰ πράματα ὡς καθὼς τὰ θέλουν. Μόνοι οἱ ἀγριοὶ προσμένουν νὰ καρπίσουν τὰ δέντρα γιὰ νὰ φάγουν· οἱ πολιτισμένοι γιὰ νὰ θραψοῦνε πρέπει νὰ σπείρουν καὶ κατὰ τὸ σύρο ποὺ ρίχνουν στὴν γῆ προσμένουν νὰ πάρουν σοδειά· ἀπ' ἀγκάθια δὲν προσμένουν νὰ τρυγήσουν σταφύλια κι ἀπὸ βάττα δὲν μαζώνουν σύκα.

'Οταν ὁ ἀνθρωπὸς ἡ τὸ ἔθνος ἀποφασίσῃ μ' δῆλη του τὴν καρδιὰ νὰ μπῇ στὸν ἵσιο δρόμο καὶ νὰ πάῃ μπρὸς πάντα θὰ τὸ βράλη πέρα, θὰ γένη μέσα του σωτηρία. 'Ο κοντὸς ὁ Ζακχαῖος ἀποφάσισε νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ γένη σωστὸς καὶ δίκιος· ἀνέβασε στὴν συκαμινία· στὸ πρόσωπό του ὁ καρδιογνώστης Χριστὸς διαβάζει τὰ φυλλοκάρδια του. Θέλειται νὰ του δείξῃ πῶς τὸ σωστό του μετανόημα τὸν ἐφιλίως μὲ τὸν Θεό, τόνε καλεῖ ἀπ' τὸ δέντρο νὰ κατεβῇ καὶ του λέγει πῶς θὰ κονέψῃ σπίτι του. 'Ετοι τὸ κοντὸς, ὁ ἄμαρτωλος Ζακχαῖος ἔκαμε τὸν Θεό, τὸν μεγάλο καὶ ἀγαπάτητο, νὰ κατεβῇ ἵσα μὲ τὴν μικρότητα του καὶ κατέβηκε μὲ τὴν μικρότητα τῆς Λάζιας, ποὺ τὴν νιότης τὸ αἷμα νικήτρα βύζας στὰ μαρμαρένια ἀλώνια, μέσα στὸ νοῦ μου δῆλα μαζὶ σ' ἔνα ρυθμὸ δεθῆκεν κι ἄλλες μοῦ ξεφανέρωσαν κρυμμένες φριστίνες.

Mὴ φοβάστε τὸ λοιπὸν οἱ μικροί καὶ ταπεινοί, ζήντη καὶ λαοί, ἀτομα καὶ βασίλεια· στὸ χέρι σας είναι ἡ δύναμη νὰ φιλιωθῆτε μὲ τὸν Θεό· πάντα μπρὸς στὸν δρόμο σας θὰ βρεθῆτε μιὰ συκαμινία γιὰ ἀνεβῆτε

ἀπάνω της καὶ ν' ἀντικρύστετε τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ γεμάτη ἀγάπη καὶ συγκατάθεση. Μακρού ἀπ' τὴν ψυχὴ σας ἡ ἀπελπισία· ποτὲ σας μὴν πῆτε· Μπαί είμαστε τόσο μικροί καὶ ταπεινοί, εἴμαστε τόσο κοντοί κι ἀχαρινοί, ποὺ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσωμες νὰ φηλώσωμες, ὡς καὶ ποῦ θέλομες. 'Ο Ζακχαῖος ἂς μὴ οεύγη ἀπ' τὸ μικρό μας αὐτὸς ηὗρε τὸν πρόποντο νένεβη ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔχει φηλότερα, ἵσα μὲ τὸ Θεό, νικῶντας τὴν φυσικὴ του ἀδυναμία, μακραιόνεντας τὸ κορμὸ του, καὶ γιατρεύοντας τὴν παθιασμένη του ψυχὴ, πιὸ δύσκολο πρᾶμα κι ἀπ' τὸ φήλωμα τοῦ κοντοῦ του κορμοῦ. Κι ἔτσι γίνηκε ἔξιος νὰ φιλέψῃ τὸν μεγαλοδύναμο Θεὸ μέσα στὸ σπίτι του καὶ νάκούσῃ ἀπ' τὰ σπλαχνικά του χείλια, πῶς γίνηκε σωτηρία μέσα στὸ ἄμαρτωλο σπίτι. Ζακχαῖος εἴμαστε ὅλοι μας στὸ φεγγάδια· ἂς τὸν τόνε γιρμηθεῖμες καὶ στὸ διόρτωμα.

Ο ΚΗΡΥΓΚΑΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

(Λίγα κομμάτια)

11

Κάτι τρανό, κάτι διμορφό τριγύρω μου γεννιάται καὶ τὴν ψυχὴ μου ἀποτραβάει νὰ ίδω τὴν δύμορφιά του. Φτιάσμα δὲν είναι θύμητης καὶ ἐπίδιας ζεγελάστρες. 'Απ' δι', τι καλοδέχτηκε τὴ Ζήση κι ὀμοισφαίνει μέσα στοῦ καροῦ τὸ πέρασμα τῆς δύναμης τὸ βρύχια πηγῆς ψυχὴ καὶ σπλόκωσε τὴν πνοή του. Καὶ μὲ καλεῖ τὸν ἔρημο διαβάτη ἀπόδιπλά του ἰτάραχο τὸ λογισμὸ νὰ στήσω καὶ ν' ἀκούσω δὴ ἀποθύμησες ἡ καρδία της τρισμάχηρη γαλήνη. Καὶ σίμωσα. Σὲ γνώρισα, γητεύτρε παλούντα, ποὺ μὲ τῆς Ζήσης τὸ ρυθμό την Ηλάση δήλη ὀμορδένεις. Σὲ γνώρισα καὶ ἡ ἀράδυμη ψυχὴ μου μὲς στὰ στήθια ἀγνωρο νοιώθει εὐτυχισμό νὰ τὴ σφιχταγκαλιάδη καὶ νὰ τὴ σέρνη διποὺ τὸ φῶς ἀστράφτει τῆς ἀλήθευτος.

Τὸν ξέρω τὸ δὲν ἀνίκητο τὸ νόμο, πῶς κανένας στὸν κόσμο δὲν γεννήθηκε ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ πόνο. Μὰ ξέρω ἀλόμα δὲ τι τρανὸς μέσα στὴ Ζήση στέκει κείνος, ποὺ μὲ τὸν πόνο του τολμάει ν' ἀντικαλεύῃ, καὶ δὲ δειλιάζει του ἡ ψυχὴ τὸ φῶς ν' ἀποκητάρῃ, ποὺ ἀπ' τὴν ἀλήθεια βγαίνοντας στὴ δικιοσύνη φτάνει. Γ' αὐτὸς, Ζωή, μὲ κλέματα ποτὲ δὲ σ' ἀντικρύζει, κι οὔτε ἀδικο παράπονο στὴ δύναμη σου ρίχνω. Μὰ, δηλα τὸν πόνο τοῦ θραύση διαβάτης την θύμη του, στέρεα καὶ τῆς ἀλήθεια

